

Óvodás és általános iskolás éveim (2002-2013) – Baré Attila:

Baré Attila vagyok, 1997. október 31-én születtem, 2001-ben állapították meg az autizmust, jelenleg önérvényesítőként dolgozok az Új ÉFOÉSZ Tarnai Ottó Egyesületénél. Most be szeretnék számolni arról, hogy milyenek voltak az óvodás és általános iskolás éveim.

2002. augusztus 26-án, kezdtem el az óvodát, a Gyermek háza óvoda speciális csoportjában, Törökné Bajusz Gyöngyike néninél. Emlékszem, az elején még elég nehéz volt az óvoda, mivel megszoktam, hogy otthon vagyok, és kötetlenül telnek a napjaim. Bár, én, mint autista, már akkor is ragaszkodtam magam, egy általam kitalált napirendhez, de akkor még szokatlan volt, ténylegesen belevágni egyfajta mókuserékbe. De, előbb-utóbb hozzászoktam és megkedveltem óvodába járni. Sőt, még mai napig is jó érzéssel gondolok vissza az óvodás éveimre. Az óvónénik aranyosak voltak, a csoporttársakkal is jól megvoltam. A csoporttársaimra még mai napig, egytől egyig emlékszem: Három évet jártam óvodába, 5 évesen kezdtem az óvodát, és 8 évesen ballagtam el az óvodából. Elég későn kezdtem az óvodát, amelynek az volt az oka, hogy betelt a hely, ez is volt az oka, hogy 7 évesen még nem kezdhettem el az iskolát. Illetve, eredetileg a Bárczi Gusztáv Általános Iskolába és a Móra Ferenc Általános Iskolába jelentkeztünk. De, egyik iskolába sem vettek fel, így maradtam 1 évig óvodába. Én, már ekkor tudtam, hogy autista vagyok, hiszen Gyöngyi néni és anyukám folyamatosan erről beszéltek, de ekkor még nem tudtam, mi az, hogy autizmus. Illetve, azt is tudtam, hogy nem csak én vagyok autista. Később, kezdtem, egyre inkább rájönni arra, hogy mi az, hogy autizmus.

2005. szeptember 1-jén, kezdtem el az iskolát, Az első iskolába, második évem második feléig jártam, mivel nem éreztem jól magam ebben az iskolában. Én, ebbe az iskolába féltem bemenni, mivel napi szinten bántottak, hol fizikailag, hol lelkileg. A tölem idősebbek, előszeretettel pofozgattak, püfölték a tarkómat, hasamat veregették, illetve nem egyszer a nemiszervembe rúgtak. Az osztálytársaim sem voltak kedvesek velem, napi szinten megkaptam a súlyomra a jelzót, akkor eléggé megvezethető voltam, amit ki is használtak, csúfoltak a szokásaim miatt is. (pl. hátra mentem sokszor hintázni a széken, ezt a szokásomat napi szinten kigúnyolták.) Viszont, a tanárokból megbíztam, mert az osztályfőnököm is, a délutáni napközis tanárnő is kedvesek voltak velem, sokszor próbáltak megvédeni a támadásoktól. De, nem tudtak hatást gyakorolni a támadóimra, így sokszor ők is tehetetlenek voltak. Én, mai napig remegő gyomorral megyek el az iskola előtt, mert szörnyű emlékeim vannak.. Szerencsére, nem kellett másfél évnél tovább ebbe az iskolába járnom. Ugyanis, 2007. március 26-tól már másik iskolába jártam.

Ez egy fokkal jobb volt, de abszolút nem éreztem jól magam itt se. Ugyanis, ha fizikailag nem is, de lelkileg ugyanúgy megkaptam a bántalmazásokat, sőt lelkileg még durvább bántalmazásokat kellett átélnem. Már, alpból azt sokan kihasználták, hogy megvezethető és bártortalan voltam. Emellett, itt is megkaptam a külsőre a jelzót, illetve azt is előszeretettel használták ki, hogy én ekkoriban nem igazán tudtam megállni evés nélkül, tehát ilyen feneketlen bendő voltam, és mindig azzal próbáltak átverni, hogy ebbe a terembe, meg abba a terembe van pizza, és ha enni akarok, akkor menjek be. S én, amilyen megvezethető voltam, ekkor el is hittem, és rángattam a becsukott teremajtót, míg az igazgatóhelyettes szólt rám, hogy fejezzem be. Ekkor, volt egy barátom, aki az óvodába is csoporttársam volt, R.G., aki azért próbált lelket önteni belém. De, az osztály úgy nézett ki, ahova jártam. Hogy, négy részre volt osztva az osztály, voltunk én és G., a kiközösítettek, (én ugye autista voltam, G. pedig hiperaktív) voltak a M.GY.-ék, akik a fiúk (az osztályba a lányok többen voltak, mint a fiúk) közül többen voltak és előszeretettel kötöttek belénk, voltak azok a lányok, akik a

M.GY-ékkel együtt kötözködtek velünk. S voltak azok a lányok, akik, viszonylag normálisak voltak, de előszeretettel csatlakoztak GY-hez. Az osztályon belül, napi szinten kikészítettek M.GY-ék, ráadásul, amikor csatlakozott hozzájuk CS.H., az új fiú, akkor még elviselhetetlenek voltak, de az osztályon kívül is nagyon sok embertől megkaptam a csúfolódásokat, kötözködések. Tehát, volt vagy jó néhány gyerek, akivel össze tudtam barátkozni. Ráadásul a tanárok is sokszor inkább az ő oldalukra állt, mint a miénk, ráadásul az igazgató és az igazgatóhelyettes sem, az én és G. oldalára állt, hanem M.GY: oldalára. Sokszor, úgy néztek a helyzetemre, mint ha én csupán, csak kitalálnám az egészet, és presztízs-vágyból vagyok agresszív. S a helyzet az volt, hogy olyan szinten kikészítettek, hogy a vége felénél, tényleg elég sokszor fajult tettelegességig a dolog, mert már nem igazán bírtam idegekkel azt, amit velem leműveltek. Persze, néhány tanár megértő volt velem, és próbált a helyzetemen javítani, de a legtöbb tanár abszolút nem foglalkozott velem, és nem, hogy javítottak volna a helyzetemen, hanem engem hibáztattak mindenért. Az elején, persze jól éreztem magam az iskolába, ugyanis, fizikailag valóban nem támadtak, azonban amikor hatodikba, egyre inkább el akartam menni az iskolából, és egyre kevésbé bírtam idegileg. Hetedikbe két hónapig még jártam de az utolsó balhé után, anyukám vett ki az iskolából, és eleinte úgy volt, hogy magántanuló leszek, amely azt jelentette, hogy bejárok az iskolába, mint magántanuló és a gyerekektől elkülönítve tanulok, a tanárokkal. Végül, azonban a máshol kötöttem ki, mint magántanuló.

2011. november 21-én kezdtem el járni, mint magántanuló. S nyolcadikos ballagásomig oda jártam. Az osztályfőnököm XY volt, és voltak osztálytársaim is, akikkel együtt jártam infóórára, nyolcadikba. Itt viszont, kifejezetten jól éreztem magam. A tanárok aranyosak voltak, szerettek engem, és büszkéek voltak a jó képességeimre. Ugyanis, korábban, olyan szinten felhergelték sokszor, hogy amit megtanultam az ki is ment a fejemből, így sokszor kaptam ketteseket és hármásokat. Ezzel szemben, itt igyekeztek a maximálisat kihozni belőlem, és amit tananyagot és házit kaptam, azt megcsináltam. S meg is lett a gyümölcse. Szerettem a tanáraimat, és szerettem iskolába járni. Az osztálytársaim is aranyosak voltak velem, az eddigi osztálytársaimmal ellentétben, ők nem kikezdeni akartak velem, hanem barátkozni, a nehéz helyzetekben segíteni, és beszélgetni velem. Velük, csak rendezvényeken, meg infóórákon találkoztam, viszont, elég jól kijöttem velük, ezeken az alkalmakon. Még mai napig jó emlékeim vannak ezen éveimmel kapcsolatban, és nem azért, mert magántanuló voltam és nem kellett közösségbe járni, hanem azért, mert nekem nem volt mindegy, hogy milyen osztályba kerülök és milyen tanárok tanítanak. Ugyanis, nekem ez elég sokat jelentett, hogy a tanárok elismeréssel beszéltek rólam, büszkéek voltak rám, mindent megtettek, hogy a maximálisat ki tudjam magamból hozni, az osztálytársaim szintén szerettek, jó barátaim voltak, néha segítettek. Még, mai napig nagy örömmel és büszkeséggel fogadnak az engem tanító tanárok.

Külön, ki kell emelni azt, hogy én gyerekkoromban nagyon sok ÉFOÉSZ-os programba vettem részt, 2001 szeptemberétől 2004 júniusáig, korai fejlesztésre jártam, majd azt követően 1 évig iskola-előkészítőre, de voltam, nagyon sokszor nyári napközibe is, illetve részt vettem egyéb szabadidős programokban. Én, az ÉFOÉSZ-tól és Gyöngyi nénitől az óvónénimtől, nagyon sokat köszönhetek, ugyanis nekik köszönhetően kezdtem el fejlődni nagyon sokat, nekik köszönhetően kezdtem el megtanulni beszélni, írni, olvasni, számolni és az alapszolgákat, nekik köszönhetően tanultam meg. De, nagyon sokat köszönhetek anyukámnak és nagymamámnak is, ugyanis ők is hozzájárultak ahhoz, hogy az életem pozitívan megváltozzon. Jelenleg, önérvényesítőként dolgozok az ÚJ ÉFOÉSZ-ban és szeretek itt dolgozni, mert régen is sokat köszönhettem az ÉFOÉSZ-nak, és most is sokat köszönhetek az ÚJ ÉFOÉSZ-nak, illetve itt az ÚJ ÉFOÉSZ-ban azzal foglalkozhatok, ami érdekel, és szeretem csinálni. Illetve, elég nagy szeretet övez itt az ÚJ ÉFOÉSZ-ban. Zsóka néninek nagyon sok

mindent köszönhetek, és nagyon sokat segít nekem, meg a családomnak. Edit nénivel is szeretek dolgozni, Krisztival nagyon jó barátok lettünk, mindent megbeszélünk egymásnak. Illetve, nagyon jól kijövök Márkus Zoltán tanár úrral, a mentorral is, és nagyon sokat segít ő is. Az óvodába, illetve az ÉFOÉSZ-ba a kommunikációt, az segítette, hogy kép-kártyákkal mutatták, hogy milyen foglalkozás van, vagy hogy jól csináltam-e valamit, vagy rosszul. Ezek a kártyák, nagyon sokat segítettek nekem abban, hogy könnyen megértsem az instrukciókat, és ezek a kártyák is hozzájárultak, hogy sokat fejlődtem szellemileg, illetve megtanultam beszélni.

Így összefoglalva nem volt könnyű gyerekkorom, de azért voltak pozitív korszakaim is a gyerekkoromnak, ilyen volt az óvodás korszak, illetve, amikor magántanulóként jártam, illetve az ÉFOÉSZ-ba is jól éreztem és jól érzem magam az ÚJ ÉFOÉSZ Tarnai Ottó Egyesületnél is..

Baré Attila
2018. augusztus 2.

A szövegből a személyiségi jogok védelme érdekében a neveket és az intézménynevek egy részét töröltük.